

Salainen metsäni -oppimateriaali

Minun tarinani

Olen Emmi, 29 v. Minulla on Aspergerin oireyhtymä. Tämä tarkoittaa sitä, että minulla on vaikeuksia toimia sosiaalisissa tilanteissa, ja aistini toimivat poikkeavasti. Kouluympäristöissä olen usein jäänyt ulkopuoliseksi, koska käyttäytymiseni poikkeaa jonkin verran muista. En esimerkiksi ymmärrä aina vitsejä tai sarkasmia ja vaikka ymmärtäisin, en välttämättä naura tai nauran väärässä kohdassa. Lisäksi ymmärrän useimmiten kaiken kuulemani kirjaimellisesti. Jos minulle vaikka sanoo, että: "Nyt nostetaan kissa pöydälle!", luulen, että joku tulee nostamaan lemmikkikissani pöydälle. Kavereiden saaminen on ollut hyvin vaikeaa, mutta täysin yksin en ole ikinä ollut, koulussakaan. Ulkoisesti minusta ei voi huomata mitään poikkeavaa, näytän ihan tavalliselta.

Kuuloaistini on erittäin herkkä. Minulla on siis hyvä kuulo, mutta samalla tavalliset elämän äänet aiheuttavat minulle niin suurta kärsimystä, jopa kipua, että kotioloissakin saatan joutua käyttämään kuulosuojaimia. Makuaiistin yliherkkyyden vuoksi en pysty syömään ruokia, joissa on joitain makuja tai rakenteita, jotka ällöttävät minua, kuten sipulin maku ja lihan rakenne. Julkisissa tiloissa oleskelu on välillä erittäin hankalaa, koska kuormitun aistimuksista, joita julkisissa tiloissa on, esim. kirkkaat valot ja äänten ja hajujen sekamelska. Kun aistini kuormittuvat liikaa, väsyn ja hermostun, eli tavallisen ihmisen normipäivä on minulle erittäin kuormittava päivä. Kun pääsen tällaisen päivän jälkeen kotiin, olen erittäin väsynyt, enkä jaksa paljoa tehdä enää kotona.

Aspergerista huolimatta olen saanut koulutuksen, vaikka vaikeaa on ollut. Yliopisto ja ammattikoulu jäivät kesken, mutta nyt olen tradenomi. Elämäni tällä hetkellä on aika normaalia, koska olen läheisten ja kuntoutuksen avulla oppinut tulemaan toimeen vaikeissa tilanteissa. Minulla on työpaikka, kavereita, harrastuksia ja tulevaisuudensuunnitelmia.